

ULRIKA
*rolf*SDOTTER

NÄKIN KUTSU

TAMMI

Annie Ljung -sarja:

Saaliin sydän (2021, suom. 2022)

Tuonen tytöt (2022, suom. 2023)

Näkin kutsu (2024, suom. 2025)

ULRIKA
*rolf*SDOTTER

NÄKIN KUTSU

Suomentanut Anu Heino

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos *Skyggdjur* ilmestyi Ruotsissa 2024.

Copyright © Ulrika Rolfsdotter 2024

Published by agreement with Ahlander Agency.

Suomenkielinen laitos © Anu Heino ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04- 7079-1

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Varjoissa hiipivät olennot,
jotka kätkeytyvät puiden siimekseen tai pimeyden suojiin,
teeskentelevät näkymätöntä välttääkseen vaaran,
piiloutuvat loukkaantuessaan tai kuoleman porteilla.
Jos ne huomataan, ne pakenevat,
mutta ahdistettuina tai uhattuina,
jos vaara uhkaa niiden poikasia, ne voivat hyökätä.
Arkuus ei estä niitä, ne tekevät selvitäkseen sen mitä täytyy.*

PROLOGI

Suussa on veren maku, pulssi jyskyttää päässä. Hän kompas-telee sammaleesta töröttäviin puunjuuriin, jotka näyttävät manalasta nousevilta ruskeilta sormilta. Hengitys kulkee vaivalloisesti, tuntuu kuin jättiläisen käsi puristaisi keuhkoja. Itku repii rintaa.

Hän kaatuu rähmälleen sammalikkoon, mutta nousee jaloilleen. Hän katselee ympärilleen, pidättää henkeään ja kuuntelee, mutta metsä on vaiti.

Tuolla se on. Hän on perillä.

Se on kuin musta silmä. Svarttjärn, Mustalampi. Aukko keskellä metsää, korkeiden petäjien ja kuusien keskellä. Lammen ympärillä on sammaloituneita kiviä, heinää ja valkovuokkoja.

Sen toisella puolella aukeaa suo. Suonsilmät ovat pohjatomia. Jos ei ole varovainen, niihin voi hukkua. Hän tietää, että se on mahdollista, ja muistaa, miltä tuntuu, kun saapas uppoaa ja imeytyy hetteikköön. Kun ei pääse irti, vaan jää maanalaisen maailman vangiksi.

Hän säpsähtää ääntä, kääntyy ympäri ja on näkevinään jotain puiden lomassa.

Ovatko he edes huomanneet, että hän on poissa? He eivät

tiedä, että hän kuuli heidät. Että hän tietää heidän valehdelleen.

He sanoivat, että se oli onnettomuus, ja täytyyhän sen olla totta. Sillä sen, mitä hän kuuli isän sanovan, täytyy olla valetta. Isoäiti rakasti häntä, isoäiti ei halunnut kuolla.

Isoäiti on kertonut näkistä, kivellä ilkosillaan istuvasta olennosta, joka soittaa niin kauniisti, että kuuliija haluaa mennä veteen ja sitten hukkuu. Niin siinä on täytynyt käydä. Isoäiti ei hukuttautunut. Näkki vei isoäidin.

Hän kävelee lampea kohti. Vedenpinta on lumpeiden peitossa. Vesirajassa lojuu lahonnut, puoliksi sammaleen peittämä puunrunko. Hän kiipeää pölkylle ja istuu.

Hänen kuvajaisensa heijastuu tyvenestä vedenpinnasta. Hän kumartuu lähemmäs, katsoo veden syvyyksiin ja kuiskaa.

Tule. Ota minut mukaasi, vie minut pois täältä.

Hän kastaa kätensä varovasti veteen. Iho menee kananlihalle, mutta vesi on lämpimämpää kuin hän oli kuvitellut. Kuin silkkiä ihoa vasten.

Hän suoristautuu, ottaa repun selästä ja kaivaa sieltä puoliltaan olevan pullon ja pilleripussin. Kaataa tabletit kämmenelle ja nielaisee ne kaikki, kymmenen kappaletta, ja tyhjentää pullon väkisin.

Kurkkua polttaa, ja hän yskii. Hän käy makaamaan puunrungolle ja nostaa katseensa iltataivaalle. Aurinko on laskenut suurien kuusien taakse, ja valo on nyt erilainen. Vedenpinnan yllä leijuu usvakerros.

Kehoon leviää raukeus. Mekkokangas valahtaa veteen ja kastuu. Hän liukuu puunrungolta veteen, käy makaamaan selälleen ja levittää kätensä.

Jaloista menee tunto, sitten sääristä. Silmäluomet muuttuvat yhä raskaammiksi. Hän sulkee silmänsä. Hänestä tuntuu kuin hän leijuisi, keinuisi kuin vesisängyssä.

Joku tarttuu häntä käsivarresta. Hän pakottaa silmänsä auki ja näkee hahmon. Tumma kihara karvoitus peittää miehen rintakehää.

Mies vetää hänet mukaansa, ja hän kirkuu, mutta suu täyttyy kylmällä järvivedellä.

1

Annie Ljung istui kuistilla syreeninlehdistä ja niittykukista vastikään sidottu kranssi kädessään ja katseli laaksoa. Ångermanjoen tumma vesi jokilaakson peltomaiseman keskellä toi mieleen sykkivän suonen. Ojanpenkoilla kasvoi niittyleinikkejä, ja ilmassa tuoksui vastaleikattu ruoho. Laakso oli verhoutunut keskikesän juhla-asuun.

He odottivat häntä. Thomas oli täynnä energiaa lähetettyään oppilaansa viime viikolla kauan odotetulle kesälomalle, ja Helena ja Henrik olivat kutsuneet heidät juhliin Sandsläniin. Juhannussalko oli jo koristeltu, ja he söisivät, kisailisivat ja pitäisivät hauskaa yhdessä. Iloiset, toiveikkaat ja huolettomat ystävykset. Annie olisi kuitenkin vain halunnut jäädä istumaan tähän. Ihailla aurinkoa, joka laski vuorenharjanteen taa, seurata hämärän laskeutumista ja uuden aamun sarastusta.

Kesä oli jälleen saapunut, Annien toinen täällä Ådalenissa. Edellistä hän ei muistanut.

Hän oli pinnistänyt voimansa äärimmilleen löytääkseen taas valon ja työntääkseen pimeyden ja surun sivuun. Pakotanut itsensä syömään, ottamaan vastaan tarjotun rakkauden.

Uupumus ja masennus. Vakava raudanpuute ja alipaino. Lääkärin mukaan syynä olivat olleet peräkkäiset traumaattiset kokemukset lyhyen ajan sisällä. Nuoren sukulaisten

ja nuoruudenrakkauden menettäminen. Annie oli itsekin käynyt lähellä kuolemaa.

Ja kaiken muun lisäksi vielä äidin poismeno. Annien elimistö oli antanut periksi voimakkaan stressin takia.

Lääkkeeksi oli määrätty ruokaa, lepoa ja rakkautta.

Thomas oli pysynyt Annien rinnalla, vaikka tämä vaipui omiin maailmoihiinsa pitkiksi ajoiksi. Joka päivä Annie odotti miehen luovuttavan, mutta mikään ei tuntunut säikäyttävän Thomasta.

Samalla syyllisyys kalvoi Annieta yhä enemmän. Syyllisyys kaikesta, mitä Thomas ei tiennyt hänestä. Kaikesta, mitä Annie yksin kantoi sisällään.

Annien vanhemmat olivat kuolleet, mutta Sven ja Lillemor Bergsten olivat pitäneet hänestä hyvää huolta. Bergstenit olivat hänen lähimmät sukulaisensa, ja he olivat ottaneet hänet siipiensä suojaan. Annie oli Svenin serkun tytär, mutta pariskunta piti häntä nykyään melkein pätyytärenään.

Heidän oman tyttärensä kuoleman vuosipäivä oli tullut ja mennyt. Lapsen menettäminen oli luultavasti pahinta, mitä kukaan voi kokea, mutta kuin ihmeen kaupalla Sven ja Lillemor olivat löytäneet voimaa jatkaa elämäänsä, vaikka molemmat olivat jo yli kuusikymppisiä. He sanoivat muistelevansa Sagan elämää, eivät hänen kuolemaansa. Jos he olivat pystyneet jatkamaan, eikö Annienkin pitäisi pystyä?

Annien olisi pitänyt tehdä asioita, joista hän nautti. Torppa oli päässyt rapistumaan, ja autotalli olisi pitänyt maalata. Puutarha kaipasi hoitoa, ja syreenipensasaita oli ylikasvanut ja ruma. Annie oli saanut perinnöksi jonkin verran rahaa, joten varojen puutteesta ei ollut kysymys. Hän vain ei jaksanut tehdä mitään.

Sydämentykytykset olivat loppuneet. Ruokahalu oli palannut, ja posket olivat saaneet väriä. Annien sisimmässä pyöri kuitenkin edelleen mustavalkoinen mykkäfilmi. Ajatuk-

set harhailivat ja katosivat kuin auringonpaisteessa puhkeavat saippuakuplat.

Annieta oli neuvottu pitämään päiväkirjaa, koska hänen stressaantuneet aivonsa unohtelivat asioita. Hän oli yrittänyt, mutta lukiessaan muistiinpanojaan hän huomasi niiden olevan pelkkiä irrallisia ajatuksia, kuin onnettomuuspaikalle jääneitä sirpaleita.

Ruokailuhuoneen kaappikello löi kumeasti kolme kertaa. Oli aika. Annie otti seppeleen ja meni eteiseen. Oli aivan tyyntä, ja pölyhiukkaset tanssivat valossa.

Hän asetti seppeleen päähänsä ja katsoi itseään eteisen peilistä. Ehkä se johtui valosta, mutta hänen siniset silmänsä näyttivät lähes harmailta. Tummanvaaleat kiharat peittivät jo hartiat, ja arpea tuskin enää huomasi. Silti se oli edelleen kuin avohaava, joka odotti parantumista.

Annien pitäisi tehdä tilit selviksi menneisyytensä kanssa. Surra, hyväksyä, antaa anteeksi.

Mutta miten pystyi suremaan jotakuta, jonka oli itse asiassa menettänyt jo aikoja sitten? Entä miten jättää taakseen jotain, mitä ei ollut koskaan kyennyt hyväksymään?

Annie tarttui koriin, jossa oli raparperiپییرakka, viinipullo ja neuletakki, pani sandaalit jalkaan ja lukitsi ulko-oven.

Auton luona hän vilkaisi refleksinomaisesti Hoffnerin tilan suuntaan. Joku oli siivonnut paikkoja ja raivannut romut pois tallin tulipalon jäljiltä. Hevoshaat olivat paikoillaan, ja edellisvuotinen heinä oli edelleen niittämättä. Tila oli nyt autio, mutta ennemmin tai myöhemmin se todennäköisesti myytäisiin jollekin saksalaiselle turistille, joka olisi onnellisen tietämätön siitä, mitä tilalla oli tapahtunut.

Vaaleanruskea tomupilvi pöllysi Annien auton perässä, kun hän ajoi mäkeä alas. Hän ohitti lakkautetun peruskoulun, josta oli jäljellä enää sitkeät ruusupensaat. Ja Fridebon, jossa hänen äitinsä oli vetänyt viimeisen henkäyksensä.

Rakennuksen julkisivua koristi nyt suuri neonkyltti. *Paratiisi*. Se oli kylän suurin puheenaihe, mutta Annie teki kaikkensa pysäköidäkseen erossa juoruista.

Vain muutama kuukausi Annien äidin poismenon jälkeen kunta oli yllättäen ja kiireesti päättänyt sulkea vanhainkodin. Kaikki olettivat, että laiminlyöty rakennus purettaisiin, mutta pian paljastui, että latvialainen yrittäjä oli ostanut kiinteistön. Kun oli käynyt ilmi, että yrityksen toimiala oli eksoottinen tanssi, suoraan sanottuna strippaus, Locknessa oli herännyt huoli. Oli alkanut liikkua huhuja huume-kaupasta ja prostituutiosta, ja Kramforsin lukioista tehtiin sosiaalipalveluille huoli-ilmoituksia. Joidenkin viimeisen vuosikurssin oppilaiden väitettiin saaneen osa-aikatoittoa Paratiisista, ja viranomaisilta vaadittiin toimia sellaisen estämiseksi.

Annien työtoverit olivat tutkineet asiaa, mutta he eivät olleet löytäneet mitään huomautettavaa. Ajat muuttuivat, mutta kyläläiset eivät halunneet sopeutua uuteen ja tuntemattomaan. Enkä ole itse tippaakaan parempi, Annie ajatteli.

Kramforsissa helle oli tyhjentänyt kadut. Annie kääntyi Thomaksen asuintalon edessä olevalle pysäköintialueelle. Thomas näki hänet keittiön ikkunasta ja tuli ulos.

Thomas istuutui hymyillen apukuskin paikalle ja antoi Annille suukon. Miehen tukka, joka oli edelleen märkä suihkun jäljiltä, kihartui otsalta.

"Hei, kaunokainen", Thomas tervehti. "Hieno seppele, teitkö minullekin oman?" Hän vilkaisi takapenkillä.

Annie tunsu häpeän vihlaisun.

"Olisitko sinäkin halunnut seppeleen? Anteeksi, en tullut ajatelleeksi..."

"Ei se mitään." Thomas kumartui laittamaan ilmastointia kovemmalle. "Olisin vain alkanut hikoilla se päässäni."

Thomas ja hänen järkkymätön optimisminsa. Kyky nähdä jotain hyvää jokaisessa pettymyksessä. Annie sekä inhosi että kadehti sitä.

Thomas heitti reppunsa takapenkille, tarttui sitten Annien käteen ja pujotti sormensa tämän sormien lomaan.

”Tästä viikonlopusta tulee mahtava”, Thomas sanoi ja hymyili.

Annie vastasi hymyyn. Thomas tulisi hänen luokseen juhlien jälkeen, ja he viettäisivät viikonlopun yhdessä. Grillaisivat, kävisivät uimassa. Ehkä ehtisivät maalata pienen autotallin ennen kuin Thomas lähtisi kahden tyttärensä kanssa viikoksi Uumajaan vanhempiaan tapaamaan. Thomas oli itse asiassa pyytänyt Annietakin mukaan. He olivat seurustelleet nyt vuoden, ja Thomas olisi halunnut esitellä Annien vanhemmilleen. Thomaksen Uumajassa asuva isosisko oli kuitenkin ilmoittanut haluavansa kokoontua perheen kesken, koska aikoi erota. Se oli ollut Annien pelastus. Hän ei ollut sanonut mitään, mutta hän ei ollut vielä valmis tapaamaan Thomaksen perhettä. Hän ei halunnut heidän tutustuvan rikkiinäiseen ihmiseen, sellaiseen, joka ei tiennyt kuka oli eikä erottanut, mikä oli totta ja mikä harhaa.

He ajoivat sillan yli ja kääntyivät sitten Ångermanjoen niemelle Sandsläniin, josta Helena ja Henrik olivat löytäneet vanhan hevostilan ja kunnostaneet sen. Heillä itsellään ei ollut hevosia, vaan he vuokrasivat tallipaikkoja muille. He asuivat lastensa Turen ja Hilman kanssa tilan valkoiseksi maalatussa päärakennuksessa, jossa oli kahdeksan huonetta. Päärakennuksen lisäksi pihapiirissä oli harmaantunut riihi ja leivintupa, kuten asiaan kuului.

Leivintuvan eteen nurmikolle oli kannettu kaksi pitkää pöytää, ja niille oli pantu valkoiset pöytäliinat ja kesäkukkia vanhoissa maitokannuissa.

Pihamaalle oli nostettu kaksi grilliä. Pelkkiin shortseihin ja esiliinaan pukeutunut mies latoi grillimakkaroida ja sämpylöitä toiseen grilliin ja vihannesvartaita toiseen.

Riihen ovet olivat sepposen selällään, ja Annie laski seitsemän eri-ikäistä lasta. Hän vilkutti Hilmaalle ja toiselle tytölle, jotka juoksentelivat lipputangon ympärillä keppihevostat jalkojen välissä. Ture istui nurmikolla ja yritti kiskoa jonkun hänen päähänsä asettamaa seppelettä pois.

Henrik käveli heitä vastaan ja halasi Annieta pitkään. Henrik oli niitä miehiä, jotka itse asiassa vain komistuivat iän myötä, Annie ajatteli. Hän piti Henrikistä. Mies oli kiltti ja sydämellinen. Lisäksi Henrik oli Thomaksen tavoin pelannut nuorempana jalkapalloa Kramforsissa, joten he tunsivat toisensa entuudestaan. Annie ja Thomas olivat talven aikana ehtineet käydä muutamalla yhteisellä illallisellakin Henrikin ja Helenan kanssa.

Annie vilkaisi pöytää, jonka ääressä kolme muuta pariskuntaa jo istui. Helenan mukaan he olivat alun perin Henrikin tuttavita. Yksi oli palomies kuten Henrik ja toinen ensihoitaja, mutta hänet oli äskettäin hyväksytty poliisikorkeakouluun. Kolmas oli ambulanssihoitaja. Kaikilla oli vaimo ja lapsia. Annie ei tuntenut heistä ketään entuudestaan, eikä heillä toivottavasti ollut aavistustakaan, kuka Annie oli.

Helena tuli heidän luokseen. Hänellä oli kukallinen pitkä leninki ja hiukset kiharalla, ja hänen kukkaseppeleessään oli ruusuja ja morsiusharsoa.

”Näytät upealta”, Annie ihaili ja halasi Helenaa.

”Niin sinäkin”, Helena vastasi. ”Ja komean miehenkin olet tuonut mukasi”, hän kuiskasi ja kääntyi ottamaan Thomaksen ojentaman viinipullon ja raparperipirakan.

”Kumpi teistä ajaa?” Henrik kysyi ja tarjosi olutta.

”En minä ainakaan”, Thomas sanoi ja nappasi oluen itselleen.

”Menkää istumaan”, Helena kehotti.

Annie pyyhkäisi hiukset refleksinomaisesti olkapään yli, jotta arpi korvan alapuolella peittyisi.

Thomas hymyili hänelle ja tarttui häntä kädestä. Annie veti syvään henkeä ja seurasi perässä.

Vain Helena ja Henrik tunsivat hänet Bergsteninä. Nykyään hän oli Annie Ljung.

2

Sara Emilsson ajatteli kuolemaa joka päivä, mutta ei juuri nyt. Kun hän laski kätensä laiturin reunalle, ponnisti itsensä vedestä, kävi makaamaan vatsalleen kylpypyyhkeeseen päälle ja lepuutti leukaa käsiensä varassa, hänen päänsä oli täynnä elämää.

Hän seurasi rantaviivaa katseellaan. Saltvik oli Ångerman-jokeen avautuva lahti, joka oli täynnä uppotukkeja ja sini-savea, mutta se ei suinkaan ollut suolainen niin kuin nimen perusteella olisi voinut luulla.

Kello oli vasta hieman yli kolme iltapäivällä, mutta jo nyt veden yli kantautui melua järven ympärillä sijaitsevista mökeistä. Sää suosi juhlimista. Rannikolla Norrfällsvikin mökkikylä ja leirintäalue täyttyisivät möykkäävistä, vähäpukeisista ja humalaisista teineistä, jotka hoippuroisivat ympäri vanhaa kalastajakylää, jonka vesirajassa oli vierä vieressä vastarakennettuja kesämökkejä ja vanhoja ranta-aittoja. Perheväkivaltaa ja tappeluita, järveen tipahtaneita ihmisiä. Raiskaus, itsemurha.

Edellisillan työvuoro Danneron keskiyönraveissa oli sujunut yllättävän rauhallisesti. Tapahtuma oli vanha perinne ja vuosittainen juhla juhannusaattoä edeltävänä iltana. Paikalla oli ollut jokunen humalainen kävijä, mutta tappeluita

tai onnettomuuksia ei ollut sattunut, vaikka niitä usein esiintyikin, kun ihmiset hävisivät suuria summia rahaa.

Sara oli tullut kotiin pian puolenyön jälkeen ja nukkunut lähes kymmenen tuntia. Tämä oli kolmas vuosi peräkkäin, kun hän oli lupautunut töihin juhannukseksi. Perheelliset kollegat arvostivat tarjousta, ja monet heistä lähtivät toiselle paikkakunnalle juhlimaan perheen ja ystävien kanssa.

Tämä oli myös Saran toinen kesä omalla mökillä. Hän oli saanut sen edullisesti, sillä hän oli ollut ainoa ostajaehdokas. Kaikki kunnassa tiesivät, että mökin läheltä lahdesta oli löydetty seitsemäntoistavuotias tyttö kuolleen ja että mökin entistä omistajaa oli epäilty murhasta.

Mökistä oli tullut Saran turvapaikka edellisenä syksynä, kun kaksi rippikouluikäistä oli menehtynyt traagisesti. Murhajuttu oli ollut viimeinen tapaus, jonka hän oli hoitanut yhdessä työtoverinsa ja mentorinsa Hans Nordingin kanssa ennen kuin tämä oli jäänyt eläkkeelle vuodenvaihteessa.

Sara kaipasi Nordingia kovasti. Nording oli kuitenkin luvannut poliisin kunniasanalla tulla käymään mökillä kesän aikana. Sara odotti innolla pääsevänsä näyttämään hänelle, mitä oli tehnyt paikalle.

Ruovikossa kahahti. Luultavasti hauki. Sara katsoi syvyyksiin. Näki vilauksen levänvihreistä kivistä.

Liike vedessä sai hänet säpsähtämään. Pieni pää ja kapeat silmät, luikerteleva liikehdintä. Siksakkuvio. Kyykäärme kääntyi ja katosi kaislikkoon.

Sara oli nähnyt pihamaalla jo kolme käärmettä ja epäili, että jossain lähistöllä oli pesä. Etelänpuoleisessa rinteessä oli puupino, joka oli täydellinen asuinpaikka kyykäärmeille. Jos käärme purisi häntä täällä, sairaalaan olisi pitkä matka.

Käärmeet eivät kuitenkaan varsinaisesti pelottaneet Saraa. Eikä se, että lähettyvillä kuljeskeli karhuja. Hän pelkäsi jotakin aivan muuta.

Yksinäisyyttä.

Hän oli nyt kolmekymmentäyksivuotias. Lapsia hän ei ehkä saisi, mutta hitto vieköön, eikö hän silti voisi kokea hitusen rakkautta ennen kuin elämä valuisi hänen käsistään?

Vaatekasasta Saran takaa kuului vaimea soittoaäni. Hän nousi istumaan ja kurotti ottaakseen matkapuhelimen. Kuten aina, sydän hypähti. Olisiko tämä vihdoinkin se puhelu, jota ei ollut vielä kuullut?

Soittaja ei kuitenkaan tälläkään kertaa ollut hän.

”Olen soittanut kolme kertaa. Miksi et vastaa?” Elisabeth tivasi.

Saran äiti oli aina huolissaan ja näki vaaroja kaikkialla, vaikka Saralle ei ollut koskaan tapahtunut mitään sen vakavampaa kuin murtunut jalka jalkapallo-ottelussa teini-ikäisenä.

”Hei, äiti. Kävin uimassa. Mitä asiaa sinulla oli?”

”Halusin vain toivottaa hyvää juhannusta”, Elisabeth sanoi.

Vanhemmat olivat menossa kylään ystäviensä luo. Nilssonit asuivat Eriksforsin toisella puolella. Luvassa olisi grillausta ja paljussa kylpemistä.

Äiti kuulostaa iloiselta, Sara ajatteli samalla kun tarkkaili laiturin reunalle laskeutunutta ampieista. Aikamoinen jäsikkä, ehkä kuningatar. Ampiaiset olivat pistäneet Saraa lapsena kasvoihin monta kertaa, ja vaikka hän ei itse muistanut sitä, keho ei ollut unohtanut.

Taustalta kuului miehen ääni.

”Mitä isä puuhaa, laulaako hän?” Sara ihmetteli.

Elisabeth madalsi ääntään.

”Tein hänelle drinkin, siitä taisi tulla vähän liian vahva.”

Parempi olla humalassa ja iloinen kuin puolisokea ja katkera, Sara ajatteli.

”Mitä sinulle kuuluu? Onko sinun tosiaan pakko olla töissä kaikki pyhät? Muistathan olla varovainen”, äiti sanoi.

”Tiedäthän sinä, että olen”, Sara vakuutti.

He toivottivat toisilleen hyvät juhannukset ja lopettivat puhelun.

Elisabeth ei tiennyt, että Sara oli itse asiassa ajatellut tehdä töitä koko kesän, mutta sitten uusi pomo Anders Snellman oli määrännyt Saran pitämään vähintään kolme viikkoa lomaa, mieluiten neljä.

Ehkä Sara lähtisi käymään Uumajassa, kävisi tapaamassa vanhoja poliisikoulun aikaisia opiskelutovereita, jotka olivat jääneet sinne. Ostaneet talon, perustaneet perheen.

Hän ei ollut vielä oikein päässyt sisään Kramforsin porukkaan. Hän ei tiennyt, johtuiko se toisista vai hänestä itsestään. Hän oli sekä Hans Nordingin suosikki että Benken tytär, eikä siitä päässyt yli eikä ympäri.

Kotiseudulle palaaminen ei ollut ollut mikään itsestään selvä valinta. Häntä ylemmällä vuosikurssilla oli ollut poika ja tyttö Kramforsista, mutta vain Sara oli valinnut viran paikkakunnalta. Robert oli suunnannut Sundsvalliin, ja Eira, jolla oli epätavallinen nimi, oli lähtenyt valmistumisen jälkeen Tukholmaan. Oli kai töissä jossain kaupungin länsipuolella. Kukaan ei ollut halunnut palata Kramforsiin yksinkertaiseen työhön. Ei ollut helppoa työskennellä poliisina seudulla, jolla oli kasvanut. Saran isä oli siitä loistava esimerkki.

Veden poikki kantautui ääni. Kuui-ko, kuui-ko. Sara tähyili taas lahdelle, ja luodolla kasvavan pienen kyhmyisen koivun vierestä hän löysi sen. Yksinäisen kuikan. Linnun melankolinen huuto teki Saran aina haikeaksi.

Sara nosti katseensa. Annie Ljung asui kylässä metsän toisella puolella. Heti kun Sara sulki silmänsä, hän näki Annien edessään kuistilla sinä myrskyisenä iltana, hiukset märkinä. Se oli ollut kuin suoraan elokuvasta.

He olivat juoneet viiniä ja jutelleet, ja sitten Saran huulet olivat painautuneet Annien huulille.

KUKA ONKAAN VIATON JA KUKA PAHAN VALLASSA?

Juhannusjuhlat saavat karmean lopun,
kun Locknen kylässä eripuraa aiheuttanut
strippiklubi Paratiisi palaa, ja sen omistaja löytyy
kuolleena. Rikospaikan läheltä tavataan nuori
tyttö alusvaatteisillaan, mykäksi säikähtäneenä,
kuollutta kaniinia sylissään puristaen. Onko hän
uhri vai todistaja? Sitä joutuvat pohtimaan niin
sosiaalityöntekijä Annie Ljung kuin Kramforsin
poliisin Sara Emilsson.

Näkin kutsu on kolmas osa kiitetyssä Annie
Ljung -sarjassa, jossa realismi ja vanhat
kansanuskomukset kietoutuvat kiehtovalla
tavalla yhteen.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7079-1